

การจัดทำบริการสาธารณะของรัฐ ... กับความเดือดร้อนเสียหายของประชาชน

นางสาวปารวี พิสิฐเสนากุล พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
กลุ่มเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการและวารสาร สำนักวิจัยและวิชาการ
สำนักงานศาลปกครอง

การที่มนุษย์มารวมกันอยู่เป็นชุมชนใหญ่ เป็นเมือง เป็นประเทศก็มีความต้องการบางอย่างร่วมกันซึ่งถือว่าเป็นความต้องการส่วนรวมหรือประโยชน์มหาชน และเป็นหน้าที่หรือภารกิจหลักของรัฐที่จะต้องดำเนินงานมหาชนหรือจัดทำบริการสาธารณะเพื่อสนองตอบต่อความต้องการร่วมกันของประชาชน โดยมีหน่วยงานทางปกครองเป็นผู้ดำเนินการจัดทำบริการสาธารณะด้วยตนเองหรือมอบหมายให้เอกชนเป็นผู้จัดทำ เช่น การสร้างถนน สร้างสะพาน ขุดคลอง ให้บริการไฟฟ้า น้ำประปา ขนส่งมวลชน หรือบริการสาธารณะอื่นๆ ที่รัฐเห็นว่ามีความจำเป็นต่อความเป็นอยู่ของประชาชน เรียกได้ว่า เป็นภารกิจที่ต้องบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้กับประชาชนนั่นเอง ซึ่งในชีวิตประจำวันของทุกคนในสังคมก็จะได้รับการบริการจากรัฐในรูปแบบต่างๆ โดยทั่วกัน ไม่มากก็น้อย

อย่างไรก็ตาม แม้หน่วยงานทางปกครองจะมีอำนาจหรือบทบาทหน้าที่ตามกฎหมายในการจัดทำบริการสาธารณะก็ตาม หากหน่วยงานทางปกครองไม่ได้ใช้ความระมัดระวังอย่างเพียงพอในการดำเนินการหรือไม่ได้ศึกษาข้อมูลอย่างรอบด้านก่อนที่จะดำเนินงาน การจัดทำบริการสาธารณะก็อาจไปสร้างความเดือดร้อนเสียหายให้กับประชาชนทั้งผู้ที่ได้รับประโยชน์จากบริการสาธารณะนั้นโดยตรงหรือโดยอ้อม ทั้งในระหว่างการดำเนินการและภายหลังการดำเนินการจัดทำบริการสาธารณะแล้วเสร็จ จนก่อให้เกิดเป็นคดีพิพาทขึ้นสู่ศาลปกครองไม่น้อยเลยทีเดียว ดังเช่นคดีตัวอย่างที่จะยกมาเป็นอุทธรณ์นี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งในที่สุดแล้วหน่วยงานทางปกครองที่จัดทำบริการสาธารณะก็ต้องชดเชยค่าเสียหายให้กับผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหาย

๑. กรณีที่หน่วยงานทางปกครองใช้อำนาจในการดำเนินการตามหน้าที่เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม แต่เป็นการใช้อำนาจเกินกว่าที่กฎหมายให้อำนาจไว้จนส่งผลกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินของเอกชน ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้หน่วยงานทางปกครองซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจก็ไม่อาจอ้างประโยชน์ส่วนรวมเพื่อสนับสนุนให้การกระทำทางปกครองนั้นชอบโดยกฎหมายได้ คดีตัวอย่างทั้งสองเรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เจ้าหน้าที่ดำเนินการขุดลอกและพัฒนาลำน้ำเพื่อให้ประชาชนมีน้ำใช้อย่างเพียงพอและก่อสร้างถนนสาธารณะเพื่ออำนวยความสะดวกในการสัญจรไปมา แต่กระทบต่อสิทธิของประชาชน

คดีแรก ผู้ถูกฟ้องคดี (กรมชลประทาน) ได้รับมอบหมายให้ดำเนินโครงการขุดลอกพัฒนาลำน้ำพะเนียงตามมติคณะรัฐมนตรี เนื่องจากลำน้ำดังกล่าวมีสภาพตื้นเขินและคดเคี้ยวมากทำให้เกิดปัญหาน้ำท่วมและไม่สามารถกักเก็บน้ำไว้ในฤดูแล้งได้ ซึ่งการดำเนินการขุดลอก

และสร้างถนนเลียบลำห้วยดังกล่าวได้รุกร้าที่ดินของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน **ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า** ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินที่ถูกรุกร้าเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยตรง และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ว่าจ้างเอกชนให้ขุดลอกและพัฒนาลำน้ำพะเนียง โดยมีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานและควบคุมการทำงานตามโครงการเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี และถือเป็นการใช้อำนาจขององค์กรของรัฐที่มีผลกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินที่ผู้ฟ้องคดีได้รับความคุ้มครองตามมาตรา ๒๖ และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และแม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะดำเนินการเพื่อประโยชน์สาธารณะในการพัฒนาการเกษตรหรือการป้องกันหรือบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนจากอุทกภัยหรือภัยแล้งก็ตาม แต่เมื่อมิใช่เป็นการเวนคืนที่ดินโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมาย และมีได้มีการตกลงซื้อขายที่ดินพิพาทในส่วนที่รุกร้าจากผู้ฟ้องคดี อีกทั้งมิได้มีการตกลงยินยอมอุทิศหรือยกที่ดินส่วนที่พิพาทให้เป็นที่ดินสาธารณะประโยชน์แต่อย่างใด และการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์จากการพัฒนาลำน้ำพะเนียงก็ไม่เกิดสิทธิแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่จะดำเนินการใดๆ อันเป็นการรุกร้าหรือทำให้กรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดีถูกจำกัดได้ จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน โดยไม่อาจนำประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีอาจได้รับไปหักออกจากค่าเสียหายของผู้ฟ้องคดีได้ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๑๕/๒๕๕๓ และที่ อ. ๗๐/๒๕๕๒)

คดีที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดี (เทศบาลตำบล) ได้ก่อสร้างถนนรุกร้าเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดีและทำลายหลักเขตโฉนดที่ดิน ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีแก้ไขแนวเขตทางให้ถูกต้อง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ดำเนินการอ้างว่าเป็นลำห้วยสาธารณะไม่ได้รุกร้า ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีรื้อถอนถนนแนวสาธารณะประโยชน์ที่รุกร้าที่ดินของผู้ฟ้องคดี **ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า** ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ที่ดินในส่วนที่รุกร้าเป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดี ไม่ใช่ลำห้วยสาธารณะ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้ก่อสร้างถนนรุกร้าที่ดินเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดีทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ว่าที่พิพาทดังกล่าวเป็นทางสาธารณะสำหรับราษฎรใช้สัญจรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการไปเพื่อประโยชน์ของประชาชนส่วนรวม ไม่ได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายมากกว่าที่ราษฎรเคยใช้ที่ดินที่บิดาของผู้ฟ้องคดีกันให้เป็นเส้นทางสัญจรนั้น ไม่อาจรับฟังได้ พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีรื้อถอนถนนที่ก่อสร้างรุกร้าเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทำให้ที่ดินของผู้ฟ้องคดีกลับคืนสู่สภาพเดิม (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๓๑/๒๕๕๓)

๒. กรณีหน่วยงานทางปกครองจัดทำบริการสาธารณะโดยใช้ดุลพินิจไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้เอกชนได้รับความเดือดร้อนเสียหาย ซึ่งเมื่อกฎหมายมอบอำนาจให้ฝ่ายปกครองใช้ดุลพินิจในการตัดสินใจดำเนินการเพื่อบริการสาธารณะได้ ใช้อำนาจฝ่ายปกครองจะสามารถใช้อำนาจดุลพินิจที่ตนมีได้ตามอำเภอใจ แต่ต้องคำนึงถึงหลักการสำคัญสามประการ คือ หลักแห่งความเหมาะสม ซึ่งบังคับให้ฝ่ายปกครองต้องใช้วิจรรณญาณเลือกวิธีการที่สามารถดำเนินการให้เจตนารมณ์ตาม

กฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจสำเร็จลุล่วงไปได้ หลักแห่งความจำเป็น ซึ่งบังคับให้ฝ่ายปกครองต้องเลือกวิธีการที่มีผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิหรือเสรีภาพของประชาชนน้อยที่สุดหรือเพียงเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และหลักแห่งความได้สัดส่วน ซึ่งห้ามมิให้ฝ่ายปกครองเลือกวิธีการที่เห็นได้ชัดว่า จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมน้อยมากเมื่อเทียบกับความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับเอกชน คดีตัวอย่างทั้งสามเรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจผิดพลาดจนทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย

คดีแรก เมื่อปี ๒๕๔๕ ได้เกิดภาวะน้ำท่วมพื้นที่นาของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดี (กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย) ได้อนุมัติเงินช่วยเหลือเพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการซ่อมแซม สิ่งสาธารณประโยชน์ที่ชำรุดเสียหายอันเนื่องมาจากอุทกภัย นายอำเภอจึงดำเนินการทำสัญญาว่าจ้างให้บริษัทเอกชนดำเนินการก่อสร้างท่อเหลี่ยมคอนกรีตเสริมเหล็กเพื่อระบายน้ำ ซึ่งจุดก่อสร้างท่อระบายน้ำดังกล่าวอยู่บริเวณที่นาของผู้ฟ้องคดี โดยก่อนหน้านั้นในปี ๒๕๓๐ และปี ๒๕๓๘ ได้มีการวางท่อระบายน้ำสองจุดในระยะใกล้เคียงกัน ทำให้ในช่วงฤดูฝนน้ำจะไหลผ่านท่อระบายน้ำ ทั้งสามจุดลงสู่ที่นาของผู้ฟ้องคดีมากขึ้นกว่าเดิมจนน้ำท่วมขังในนาและต้นข้าวได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทน **ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า** การดำเนินการก่อสร้างท่อเหลี่ยมคอนกรีตเสริมเหล็กเพื่อระบายน้ำดังกล่าว ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากนายอำเภอใช้ดุลพินิจกำหนดจุดก่อสร้างและเลือกรูปแบบโครงการโดยปราศจากความรอบคอบและความระมัดระวังอย่างเพียงพอ อันเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการใช้อำนาจต่อผู้ฟ้องคดี โดยนายอำเภอได้ดำเนินการในฐานะผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๒๖/๒๕๕๓)

คดีที่สอง ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดี(กรุงเทพมหานคร) ใช้ดุลพินิจกำหนดจุดก่อสร้างสะพานคนเดินข้ามถนนไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกำหนดให้อยู่บริเวณหน้าที่ดินของผู้ฟ้องคดีซึ่งประกอบกิจการสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย ทั้งที่บริเวณดังกล่าวได้มีสะพานคนเดินข้ามถนนอยู่แล้ว จึงฟ้องขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดียกเลิกการก่อสร้างสะพานคนเดินข้ามบริเวณหน้าสถานีบริการน้ำมันของผู้ฟ้องคดี โดยให้ย้ายไปบริเวณอื่น **ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า** เนื่องจากสะพานคนเดินข้ามแห่งใหม่อยู่ห่างจากป้ายรถโดยสารประจำทางมากกว่าสะพานลอยคนเดินข้ามที่มีอยู่แล้ว การก่อสร้างสะพานคนเดินข้ามถนนแห่งใหม่จึงไม่ก่อให้เกิดความสะดวกแก่ประชาชนที่จะใช้เพื่อข้ามถนนมากกว่าสะพานที่มีอยู่เดิม และย่อมไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่จะก่อให้เกิดความสะดวกแก่ผู้โดยสารรถประจำทางที่จะใช้เพื่อข้ามถนนไปยังห้างสรรพสินค้าแต่อย่างใด นอกจากนั้น แม้การเปิดห้างสรรพสินค้าจะทำให้มีผู้ใช้บริการซึ่งเป็นผู้โดยสารรถประจำทางที่ต้องใช้สะพานคนเดินข้ามถนนเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ไม่ปรากฏว่าสะพานคนเดินข้ามถนนที่มีอยู่เดิมไม่เพียงพอแต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดจุดก่อสร้างสะพานคนเดินข้ามถนนบริเวณดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีผลกระทบต่อการประกอบกิจการสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงและราคาที่ดินของผู้ฟ้องคดี

อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี จึงห้ามก่อสร้างสะพานคนเดินข้ามถนนบริเวณหน้าสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง และให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่ได้ดำเนินการไปแล้ว (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๒๓๕/๒๕๕๒)

คดีที่สาม ผู้ถูกฟ้องคดี (เทศบาล) ได้จัดทำโครงการก่อสร้างปรับปรุงขยายผิวจราจรถนนสายต่างๆ ในพื้นที่รับผิดชอบ โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้รื้อทางเท้าที่มีอยู่เดิมและตัดหรือย้ายต้นไม้ที่ปลูกบนทางเท้าออกไปเพื่อขยายผิวจราจร ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งห้าสืบแก้คดีเห็นว่า การดำเนินการตามโครงการก่อสร้างปรับปรุงขยายผิวจราจรดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีและประชาชนที่ใช้ทางเท้าได้รับความเดือดร้อนเสียหาย และการจัดทำโครงการดังกล่าวได้มีการใช้เครื่องจักรขุดเจาะรูล้ำเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ได้รับความเสียหายอีกด้วย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจหน้าที่ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบกที่อยู่ในความรับผิดชอบ ซึ่งทางสาธารณะที่อยู่ในเขตเมืองหรือเขตชุมชนย่อมเป็นทางที่มีไว้บริการประชาชนทุกคน ไม่ว่าผู้นั้นจะสัญจรด้วยการเดิน หรือใช้รถหรือด้วยวิธีการอื่นใด อันพึงใช้ทางนั้นในการสัญจรได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีจัดทำโครงการก่อสร้างปรับปรุงขยายผิวจราจรโดยรื้อทางเท้าที่มีอยู่เดิมนั้นเป็นการคำนึงถึงแต่ความสะดวกของผู้ใช้รถและเป็นการตัดโอกาสประชาชนที่จะใช้ทางเท้าโดยสิ้นเชิง ทำให้ประชาชนต้องลงมาเดินบนผิวจราจรแทน ซึ่งไม่มีความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน และยังเป็นกรกีดขวางการจราจรอันทำให้เกิดปัญหาการจราจรติดขัดตามมาอีกด้วย รวมทั้งไม่เป็นไปตามมาตรฐานและลักษณะของทางหลวงเทศบาลแต่อย่างใด กรณีจึงถือได้ว่าเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากใช้ดุลพินิจโดยไม่มีเหตุผลอย่างชัดแจ้งอันเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ และยังเป็นกรละเลยต่อหน้าที่ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางเท้าซึ่งเป็นการบริการสาธารณะตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติอีกด้วย จึงพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการจัดให้มีทางเท้าตามเดิม รวมทั้งปลูกต้นไม้ให้เหมาะสมกับสภาพการใช้ประโยชน์ของชุมชน และเนื่องจากเจ้าของที่ดินไม่ได้อุทิศที่ดินให้เป็นที่ดินสาธารณะประโยชน์ การที่เจ้าของที่ดินยอมถอยร่นแนวอาคารตามระยะที่กำหนดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารนั้น ที่ดินดังกล่าวเพียงแต่ถูกจำกัดสิทธิการใช้ประโยชน์เท่านั้นและยังคงเป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าของเดิม การขยายผิวจราจรรูล้ำเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำละเมิด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้ว่าจ้างเป็นผู้ผิดในส่วนงานที่สั่งให้ทำ จึงต้องรับผิดชอบในความเสียหายโดยชดเชยค่าสินไหมทดแทนและปรับสภาพที่ดินในส่วนที่ถูกรูล้ำให้กลับสู่สภาพเดิม หากไม่สามารถดำเนินการได้ก็ให้ชดเชยราคาที่ดินดังกล่าว (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๕๒ - ๕๔/๒๕๕๓)

๓. กรณีที่หน่วยงานทางปกครองมีอำนาจในการจัดทำบริการสาธารณะได้โดยชอบด้วยกฎหมาย แต่หน่วยงานทางปกครองได้กระทำการโดยใช้สิทธิอันมีแต่จะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือเป็นการใช้สิทธิเกินส่วน จนประชาชนได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย คดีตัวอย่างนี้เป็นเรื่องที่ถูกฟ้องคดี (องค์การบริหารส่วนตำบล) ได้ก่อสร้างท่อระบายน้ำพร้อมคันกันน้ำ ทำให้น้ำไหลลงสู่สระน้ำของผู้ฟ้องคดีและทำให้ขอบสระน้ำพังทลาย รวมทั้งมีขยะไหลลงสู่สระน้ำ ซึ่งผู้ฟ้องคดี

เคยร้องเรียนต่อนายกองค้การบริหารส่วนตำบลขอให้แก้ไขท่อระบายน้ำดังกล่าวแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกเฉย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทำท่อน้ำให้ไหลไปทางอื่นโดยไม่ให้ไหลลงบ่อน้ำของผู้ฟ้องคดี **ซึ่งศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า** การที่ผู้ถูกฟ้องคดีก่อสร้างท่อระบายน้ำลงบนไหล่ทางสาธารณะประโยชน์ โดยให้ปลายท่อระบายน้ำทิ้งลงในสระน้ำข้างทางสาธารณะประโยชน์ ซึ่งที่ดินบริเวณที่เป็นสระน้ำดังกล่าวส่วนหนึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดีสิ่งปฏิกูลต่างๆ จึงไหลลงสระน้ำของผู้ฟ้องคดี ทำให้สระน้ำเน่าเหม็น ไม่สามารถใช้ทำการเกษตรได้ดังเดิม การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการใช้สิทธิอันมีแต่จะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องดำเนินการแก้ไขท่อระบายน้ำเพื่อไม่ให้ให้น้ำไหลลงสระน้ำก่อความเดือดร้อนแก่ผู้ฟ้องคดีต่อไป และเมื่อปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องใช้ท่อระบายน้ำที่สร้างขึ้นเพื่อป้องกันการกัดเซาะและการพังทลายของดินริมทางสาธารณะประโยชน์อีกต่อไป เนื่องจากดินไม่ตามแนวทางสาธารณะประโยชน์เติบโตขึ้นจนสามารถใช้ป้องกันการกัดเซาะและการพังทลายของดินได้แล้ว จึงพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีปิดปากปลายท่อระบายน้ำดังกล่าว (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๒๕๙/๒๕๕๒)

จากคดีพิพาทที่ยกมาเป็นอุทาหรณ์ข้างต้น เห็นได้ชัดว่า การที่หน่วยงานทางปกครองดำเนินการจัดทำบริการสาธารณะตามอำนาจหน้าที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนได้หากไม่คำนึงถึงกฎหมายหรือมิได้ใช้ความระมัดระวังอย่างเพียงพอ หรือไม่ได้มีการศึกษารวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยคำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นอย่างรอบด้าน ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้แทนที่จะเป็นการบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้กับประชาชน ก็อาจกลับกลายเป็นซ้ำเติมทุกข์ให้กับประชาชนมากยิ่งขึ้น ดังเช่นคดีพิพาทข้างต้นซึ่งประชาชนควรจะได้รับประโยชน์จากบริการสาธารณะที่หน่วยงานทางปกครองจัดทำขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาความเดือดร้อน แต่กลับต้องได้รับความเดือดร้อนเสียหายอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานทางปกครองนั้นแทน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลานี้ที่มีประชาชนในหลายจังหวัดได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากอุทกภัยครั้งใหญ่ ซึ่งหน่วยงานทางปกครองที่มีหน้าที่จัดทำบริการสาธารณะเพื่อเยียวยาความเสียหาย หรือเพื่อป้องกันภัยพิบัติที่อาจเกิดขึ้นอีกในอนาคตจะต้องตระหนักเป็นที่สุดว่า การจัดทำบริการสาธารณะนั้นๆ จะช่วยบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้กับประชาชนหรือไม่ หรือจะเป็นการสร้างความเดือดร้อนเสียหายให้กับประชาชนมากยิ่งขึ้นกันแน่